

Rolnummer 6016
Arrest nr. 118/2015 van 17 september 2015

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de artikelen 17, 1° en 3°, 20, 1° en 5°, en 24, 1° en 3°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 april 2014 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot de ruimtelijke ordening en het grond- en pandenbeleid, ingesteld door de vzw « Aktiekomitee Red de Voorkempen » en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters E. De Groot, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût en T. Giet, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 30 juli 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 31 juli 2014, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 17, 1° en 3°, 20, 1° en 5°, en 24, 1° en 3°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 april 2014 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot de ruimtelijke ordening en het grond- en pandenbeleid (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 15 april 2014) door de vzw « Aktiekomitee Red de Voorkempen », de vzw « Ademloos », de vzw « Straatago », H.B., L.P., M.A., D.M., L.M., A.M. en D.B., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Vande Castele, advocaat bij de balie te Antwerpen.

De Vlaamse Regering, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. B. Martel en Mr. K. Caluwaert, advocaten bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de Vlaamse Regering heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 20 mei 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers T. Merckx-Van Goey en F. Daoût te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 10 juni 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 10 juni 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A.1.1. In haar memorie betwist de Vlaamse Regering de ontvankelijkheid van het vernietigingsberoep bij gebrek aan uiteenzetting door de verzoekende partijen van hun belang.

A.1.2. In hun memorie van antwoord verwijzen de eerste drie verzoekende partijen naar hun statutaire doelstelling, die erin bestaat de kwaliteit van het leefmilieu te bevorderen en te beschermen, in het bijzonder in de provincie of in de stad Antwerpen. De vierde, de zesde, de zevende, de negende en de tiende verzoekende partij zetten uiteen dat zij reeds meermaals besluiten tot definitieve vaststelling van een ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna : RUP) hebben betwist bij de Raad van State en de Raad voor Vergunningsbetwistingen, en dat zij dat in de toekomst opnieuw zullen moeten doen.

Zij zouden allen belang hebben bij de vernietiging van de nieuwe wetgeving inzake de opmaak van RUP's, die voorziet in een beperking van de verplichting tot bekendmaking van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van RUP en in de mogelijkheid voor de overheid om een onwettig RUP in te trekken en te hernemen.

A.2.1. Volgens de Vlaamse Regering zijn de middelen (gedeeltelijk) niet-ontvankelijk, bij gebrek aan uiteenzetting in welk opzicht de bestreden bepalingen de aangevoerde referentienormen schenden.

A.2.2. De verzoekende partijen antwoorden dat de Vlaamse Regering de grieven wel degelijk heeft begrepen. Voor grondrechten en rechtsbeginselen zou het bovendien volstaan om de schending ervan aan te wijzen. In ieder geval zou de schending van bepalingen en beginselen van het recht van de Europese Unie, met inbegrip van het Verdrag van Aarhus, een ambtshalve op te werpen discriminatie uitmaken, zodat het Hof een mogelijke onduidelijkheid in de formulering van de middelen zelf zou kunnen opvangen.

Ten gronde

Het eerste middel

A.3. Het eerste middel, gericht tegen de artikelen 17, 1°, 20, 1°, en 24, 1°, van het bestreden decreet, is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd of in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzorgsbeginsel, met het recht op doeltreffende inspraak in de besluitvorming inzake milieuaangelegenheden, met het recht op inspraak en tegenspraak, met de plicht tot bekendmaking en artikel 190 van de Grondwet, met het Verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (hierna : Verdrag van Aarhus), met de richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's (hierna : richtlijn 2001/42/EG), met artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en met artikel 7bis van de Grondwet.

De verzoekende partijen klagen aan dat de bestreden bepalingen enkel verplichten tot bekendmaking van het openbaar onderzoek over een ontwerp van RUP in het *Belgisch Staatsblad*, terwijl de voorheen geldende bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO) voorzagen in een bekendmaking van dat openbaar onderzoek in het *Belgisch Staatsblad*, op de openbare radio, in ten minste drie dagbladen, in de gemeente via aanplakking en op de website van de betrokken overheid.

A.4.1. De bestreden bepalingen zouden een schending inhouden van het *standstill*-beginsel dat is neergelegd in artikel 23 van de Grondwet, in het Verdrag van Aarhus, in de richtlijn 2001/42/EG en in artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Volgens de verzoekende partijen zijn er geen afdoende redenen van algemeen belang voor de afbouw van de verplichting tot aankondiging van het openbaar onderzoek over een ontwerp van RUP.

De schending van die procedurele grondrechten zou ook een discriminatie uitmaken.

A.4.2. Bovendien zouden de bestreden bepalingen een onverantwoord verschil in behandeling instellen, doordat voor het openbaar onderzoek over een ontwerp van ruimtelijke structuurplan in een ruimere aankondiging is voorzien dan voor het openbaar onderzoek over een ontwerp van RUP.

A.5.1. De Vlaamse Regering merkt voorafgaandelijk op dat het eerste middel gebaseerd is op de feitelijk verkeerde premisse dat de bestreden bepalingen de voorheen bestaande regeling inzake de bekendmaking van het openbaar onderzoek over een ontwerp van RUP zouden afbouwen en vervangen door de « beperkte verplichting tot enkel een bericht in het *Staatsblad* ».

Luidens de bestreden bepalingen wordt het openbaar onderzoek over een ontwerp van RUP « minstens » aangekondigd door een bericht in het *Belgisch Staatsblad*. De Vlaamse Regering dient de nadere regels voor het openbaar onderzoek nog vast te stellen, waarbij het - zoals ook blijkt uit de parlementaire voorbereiding - de bedoeling is dat zij voorziet in meer bekendmakingsvereisten dan enkel een aankondiging in het *Belgisch Staatsblad*. Om die reden zullen de nieuwe artikelen 2.2.7, § 2, 2.2.10, § 2, en 2.2.14, § 2, van de VCRO pas in werking treden op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum, nadat de nadere regels voor het openbaar onderzoek door de Vlaamse Regering zijn vastgesteld.

A.5.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 23 van de Grondwet betreft, voert de Vlaamse Regering aan dat die niet toe te schrijven is aan de bestreden bepalingen, maar aan een louter hypothetische onwettige uitvoering door de Vlaamse Regering van de verleende machtiging, zodat het middel niet gegrond kan worden bevonden.

Vermits de bestreden bepalingen slechts in werking zullen treden in zoverre de Vlaamse Regering aanvullende bekendmakingsregels heeft vastgesteld, is er in ieder geval geen sprake van enige achteruitgang, laat staan van een aanzienlijke achteruitgang inzake de bekendmaking van het openbaar onderzoek over een ontwerp van RUP, zodat er geen schending is van het in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-beginsel.

A.5.3. In ondergeschikte orde, in zoverre zou worden aangenomen dat de bestreden regeling een achteruitgang impliceert, zijn er daarvoor volgens de Vlaamse Regering redenen die verband houden met het algemeen belang, namelijk de bekommernis om de wijze van bekendmaking van het openbaar onderzoek meer flexibel te kunnen regelen en aldus de inspraakmogelijkheden zo efficiënt mogelijk te regelen.

A.5.4. Wat de aangevoerde schending van het Verdrag van Aarhus betreft, merkt de Vlaamse Regering op dat artikel 3, lid 1, daarvan geen enkele concrete verplichting oplegt. Voorts zou artikel 6 van het Verdrag van Aarhus te dezen niet toepasselijk zijn, nu de bestreden bepalingen betrekking hebben op het openbaar onderzoek over een ontwerp van RUP en dus ressorteren onder de werkingssfeer van artikel 7 van dat Verdrag. Laatstgenoemde bepaling is evenmin geschonden, vermits de nieuwe artikelen 2.2.7, § 2, 2.2.10, § 2, en 2.2.14, § 2, van de VCRO als zodanig geen plan of programma in de zin van die verdragsbepaling uitmaken.

In ieder geval zouden de relevante bepalingen van het Verdrag van Aarhus geen absoluut *standstill*-effect inhouden. De regeling inzake de bekendmaking van het openbaar onderzoek zou wel degelijk kunnen worden gewijzigd, in zoverre daarmee geen afbreuk wordt gedaan aan de kern van het door het Verdrag van Aarhus gewaarborgde recht op inspraak, zijnde de effectieve mogelijkheid van de betrokkenen om hun bezwaren kenbaar te maken. Dit zou *in casu* niet het geval zijn.

A.5.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie voert de Vlaamse Regering aan dat die bepaling geen enkele concrete verplichting ten aanzien van de lidstaten, laat staan een *standstill*-verplichting inhoudt.

De richtlijn 2001/42/EG zou evenmin een *standstill*-verplichting inhouden. Bovendien bepaalt die richtlijn enkel welke plannen aan een milieueffectenrapportage moeten worden onderworpen. Die richtlijn is niet van toepassing op de bestreden regeling inzake het openbaar onderzoek over een ontwerp van RUP.

A.5.6. Aangezien er geen sprake zou zijn van een schending van de aangevoerde grondrechten, zou er ook geen sprake kunnen zijn van een schending van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel doordat die grondrechten aan een welbepaalde categorie van personen zouden zijn ontzegd.

A.5.7. Wat het aangevoerde verschil in behandeling tussen de ruimtelijke structuurplannen en de RUP's betreft, merkt de Vlaamse Regering op dat de decreetgever voor beide plannen een aantal gelijklopende wijzigingen heeft doorgevoerd met betrekking tot de bekendmaking van het openbaar onderzoek. Ook voor de ontwerpen van ruimtelijke structuurplannen zal het aan de Vlaamse Regering toekomen om de nadere regels voor het openbaar onderzoek vast te stellen, zodat het aangevoerde verschil in behandeling niet zou bestaan.

A.6.1. De verzoekende partijen antwoorden dat de Vlaamse Regering ten onrechte betoogt dat de bestreden bepalingen niet in werking kunnen treden zolang de Regering geen aanvullende bekendmakingsregels heeft vastgesteld. De Vlaamse Regering zou er immers mee kunnen volstaan de datum van inwerkingtreding te bepalen, zonder te voorzien in aanvullende bekendmakingsregels. In dat geval zullen de bestreden bepalingen in werking treden, en zal de overheid er enkel toe gehouden zijn het openbaar onderzoek in het *Belgisch Staatsblad* aan te kondigen.

A.6.2 Volgens de verzoekende partijen schenden de bestreden bepalingen het in artikel 23 van de Grondwet vervatte wettigheidsbeginsel, doordat zij de Vlaamse Regering machtigen om desgewenst aanvullende bekendmakingsregels vast te stellen. Dit zou een « essentieel element » in de zin van artikel 23 van de Grondwet uitmaken, dat door de wetgever zelf dient te worden geregeld.

Voorts zouden de bestreden bepalingen niet kunnen worden verantwoord door het vermeende doel om een « meer moderne en flexibele bekendmakingsregeling in te voeren ». De overheid zou immers een zo ruim

mogelijke bekendmaking moeten nastreven, en dus alle normale bekendmakingsmodaliteiten moeten cumuleren. De oude wetgeving waarborgde die ruime bekendmaking, en er zou geen reden zijn om daarvan af te wijken.

A.6.3. De verzoekende partijen benadrukken nogmaals dat de bestreden bepalingen een aanzienlijke achteruitgang teweegbrengen, doordat zij enkel voorzien in een bekendmaking van het openbaar onderzoek in het *Belgisch Staatsblad* en het aan de Regering overlaten om desgewenst in een aanvullende bekendmaking te voorzien. Dit zou een schending inhouden van het *standstill*-verbod dat is neergelegd in artikel 23 van de Grondwet, in het Verdrag van Aarhus en in artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

A.6.4. Het Hof zou ambtshalve de mogelijke schending van artikel 7 van het Verdrag van Aarhus kunnen opwerpen, nu de schending van het recht van de Europese Unie, met inbegrip van het Verdrag van Aarhus, een ambtshalve op te werpen discriminatie uitmaakt. Het zou voorts aan het Hof toekomen om te bepalen of de richtlijn 2001/42/EG van toepassing is bij de opmaak en/of de wijziging van een RUP.

A.6.5. Wat de aangevoerde discriminatie tussen de ruimtelijke structuurplannen en de RUP's betreft, merken de verzoekende partijen op dat de Regering de nieuwe bekendmakingsregels voor het openbaar onderzoek over een ontwerp van RUP in werking kan stellen zonder de nieuwe bekendmakingsregels voor het openbaar onderzoek over een ontwerp van ruimtelijk structuurplan tegelijkertijd in werking te doen treden. In dat geval doet het aangevoerde verschil in behandeling zich wel degelijk voor.

A.7.1. De Vlaamse Regering repliceert dat de grief van de verzoekende partijen inzake de inwerkingtreding van de bestreden bepalingen in wezen gericht is tegen artikel 118 van het bestreden decreet, dat niet het voorwerp uitmaakt van het voorliggende vernietigingsberoep. Een dergelijke grief komt neer op een nieuw middel, dat niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd in de memorie van antwoord.

In ieder geval zou de lezing die de verzoekende partijen geven aan artikel 118 van het bestreden decreet geen steek houden, en zou die bepaling in samenhang moeten worden gelezen met de decreetsbepalingen waarvan zij de inwerkingtreding regelt. Door te bepalen dat de nieuwe artikelen 2.2.7, § 2, 2.2.10, § 2, en 2.2.14, § 2, van de VCRO pas in werking treden « op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum », kan erop worden toegezien dat die bepalingen pas in werking treden op dezelfde datum als het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse Regering waarin de nadere regels voor (de bekendmaking van) het openbaar onderzoek zullen worden vastgesteld. Desgewenst zouden de verzoekende partijen de geëigende rechtsmiddelen kunnen aanwenden tegen het uitvoeringsbesluit van de Vlaamse Regering.

A.7.2. Voorts voeren de verzoekende partijen volgens de Vlaamse Regering een nieuw middel aan, in zoverre zij in hun memorie van antwoord een schending van het in artikel 23 van de Grondwet vervatte wettigheidsbeginsel aanvoeren. Een dergelijk nieuw middel zou niet op ontvankelijke wijze kunnen worden aangevoerd in de memorie van antwoord.

In ondergeschikte orde merkt de Vlaamse Regering op dat artikel 23 van de Grondwet hoogstens een « afgezwakt wettigheidsbeginsel » inhoudt, dat er zich niet tegen verzet dat de decreetgever de Vlaamse Regering machtigt om de nadere regels voor het openbaar onderzoek vast te stellen.

Het tweede middel

A.8. Het tweede middel, gericht tegen de artikelen 17, 3°, 20, 5°, en 24, 3°, van het bestreden decreet, is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzorgsbeginsel, met het recht op inspraak en tegenspraak in de besluitvorming in milieuaangelegenheden, met het recht op de bescherming van de gezondheid en het recht op bescherming van het leefmilieu, met het Verdrag van Aarhus, met de richtlijn 2001/42/EG en met artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

De verzoekende partijen klagen aan dat de bevoegde overheid, met het oog op het herstel van een onregelmatigheid, het besluit tot definitieve vaststelling van een RUP kan intrekken en hernemen na het verstrijken van de vervaltermijn van 180 dagen waarbinnen een RUP na het einde van het openbaar onderzoek in beginsel moet worden vastgesteld, en dus zonder de verplichting om een nieuw openbaar onderzoek te organiseren teneinde een beslissing te kunnen nemen met actuele kennis van zaken.

A.9.1. De bestreden bepalingen zouden een schending inhouden van het recht op bescherming van de gezondheid en het recht op bescherming van een gezond leefmilieu, zoals gewaarborgd door artikel 23 van de Grondwet en het Verdrag van Aarhus, alsmede van het in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-beginsel. Die grondrechten impliceren volgens de verzoekende partijen een recht op inspraak met actuele kennis van zaken, alsmede een verplichting voor de overheid om nadien snel te beslissen op grond van alle beschikbare, nauwkeurige, uitvoerige en actuele gegevens.

Die grondwets- en verdragsbepalingen zouden zich verzetten tegen een afbouw van de verplichtingen inzake de openbare onderzoeken over de ontwerpen van RUP's, in het bijzonder tegen de vrijstelling van de verplichting tot naleving van de vervaltermijn en tegen de vrijstelling van de verplichting om een nieuw openbaar onderzoek in te richten. Er zouden daarvoor geen afdoende redenen van algemeen belang voorhanden zijn.

De bestreden bepalingen zouden des te minder kunnen worden verantwoord, in zoverre een onregelmatig RUP kan worden ingetrokken en hernomen met vrijstelling van de verplichting om een nieuw openbaar onderzoek te organiseren, zonder enige beperking in de tijd en dus ook wanneer de onregelmatigheid slechts later wordt aangeklaagd door middel van een exceptie van onwettigheid.

Bovendien zouden de bestreden bepalingen in strijd zijn met artikel 6, lid 10, van het Verdrag van Aarhus, dat de overheid uitdrukkelijk verplicht om bij de aanpassing of heroverweging van een plan, de andere bepalingen van dat artikel 6 toe te passen.

De schending van die grondwets- en verdragsbepalingen zou eveneens een schending uitmaken van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel.

A.9.2. Bovendien zou het verschil in behandeling tussen het « nemen » en het « hernemen » van een RUP, in zoverre de vervaltermijn van 180 dagen enkel geldt bij het « nemen » van een RUP, een schending inhouden van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, al dan niet in samenhang gelezen met de in het middel vermelde bepalingen en beginselen. Gelet op de ter zake geldende beginselen en regelgeving, zou dat verschil in behandeling niet kunnen worden verantwoord.

A.10.1. Volgens de Vlaamse Regering valt niet in te zien hoe de bestreden bepalingen artikel 23, derde lid, 4°, van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het Verdrag van Aarhus, schenden, aangezien nog steeds in voldoende waarborgen wordt voorzien.

Het betreft allereerst een facultatieve regeling, zodat de overheid niet verplicht is om hiervan gebruik te maken bij het herstel van een wettigheidsgebrek.

Voorts is de vrees van de verzoekende partijen dat de bevoegde overheid zal beslissen op grond van achterhaalde gegevens, niet gegrond. De overheid heeft immers de algemene verplichting om steeds na te gaan of de elementen waarop de nieuwe beslissing zal steunen, nog voldoende actueel zijn.

Bovendien kunnen de bestreden bepalingen slechts onder welbepaalde voorwaarden worden toegepast. Zo dient de onregelmatigheid herstelbaar te zijn, en zijn de artikelen 2.2.7, §§ 7 en 8, 2.2.10, §§ 6 en 7, en 2.2.14, §§ 6 en 7, van de VCRO onverminderd van toepassing bij het hernemen van een RUP, zodat slechts wijzigingen ten opzichte van het voorlopig vastgestelde plan kunnen worden aangebracht indien ze voortvloeien uit adviezen, opmerkingen of bezwaren die tijdens het openbaar onderzoek zijn geformuleerd.

Tot slot leidt de Vlaamse Regering uit het arrest nr. 9/2012 van het Hof af dat de decreetgever wel degelijk in de mogelijkheid kan voorzien om een RUP te hernemen met het oog op het herstellen van een wettigheidsgebrek in een fase voorafgaand aan de eventuele vernietiging van het RUP door de Raad van State.

A.10.2. De Vlaamse Regering merkt voorts op dat geen enkele grondwets- of verdragsbepaling verplicht tot het opleggen van vervaltermijnen.

De bestreden bepalingen houden bovendien slechts een uitzonderingsregeling in, die er enkel op gericht is wettigheidsgebreken te herstellen nadat de termijn om een RUP definitief vast te stellen is verstreken, hetgeen de afwijking van de in de VCRO opgenomen vervaltermijn verantwoordt.

Het feit dat de mogelijkheid om een RUP te hernemen met het oog op het herstel van een wettigheidsgebrek niet is beperkt in de tijd, is volgens de Vlaamse Regering verantwoord door het feit dat de bestreden bepalingen hun oorsprong vinden in de heersende rechtspraak van de Raad van State inzake de mogelijkheid om een bestaand RUP in te trekken en de daaruit voortvloeiende vaststelling dat de mogelijkheid om een RUP te hernemen, wordt beperkt door de bestaande decretale vervaltermijn.

A.10.3. In zoverre de schending wordt aangevoerd van het in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-beginsel, is het middel volgens de Vlaamse Regering niet ontvankelijk, vermits niet wordt uiteengezet waarin de (aanzienlijke) achteruitgang zou zijn gelegen.

In ieder geval zouden de bestreden bepalingen verantwoord zijn door redenen van algemeen belang, meer bepaald door het streven van de decreetgever om de RUP's tijdig te zuiveren van eventuele onwettigheden, hetgeen de rechtszekerheid ten goede komt.

A.10.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 6, lid 10, van het Verdrag van Aarhus, merkt de Vlaamse Regering op dat die verdragsbepaling geen toepassing vindt op de bestreden bepalingen.

A.10.5. Aangezien geen van de aangevoerde grondrechten geschonden zouden zijn, zou er evenmin sprake zijn van een schending van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel doordat die grondrechten aan een welbepaalde categorie van personen zouden zijn onttrokken.

A.11 De verzoekende partijen antwoorden dat de centrale vraag is « waarom de decreetgever een vrijstelling van de '180 dagen'-waarborg kan instellen terwijl de decreetgever zelf deze concrete waarborg heeft voorzien en behouden ».

De algemene 180 dagen-termijn zou een « concrete » referentienorm zijn, waarvan de vrijstelling wordt betwist.

A.12. De Vlaamse Regering repliceert dat zij de voormelde vraag wel degelijk heeft beantwoord in haar memorie. Meer in het bijzonder heeft zij erop gewezen dat de bestreden regeling geen algemene « vrijstelling » van de vervaltermijn van 180 dagen heeft ingevoerd, maar dat het slechts een uitzonderingsregeling betreft waarvan de verantwoording duidelijk blijkt uit de *ratio legis*, uiteengezet in A.9.2. De verzoekende partijen tonen niet aan waarom de bestreden bepalingen niet verantwoord zouden zijn in het licht van de doelstelling van de decreetgever.

Volgens de Vlaamse Regering kan de in de VCRO opgenomen vervaltermijn niet worden vereenzelvigd met het « recht op inspraak met actuele kennis van zaken », laat staan dat die decretale bepaling een concrete referentienorm zou uitmaken waaraan het Hof kan toetsen.

Het derde middel

A.13. Het derde middel, gericht tegen de artikelen 17, 3°, 20, 5°, en 24, 3°, van het bestreden decreet is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd of in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzorgsbeginsel, met het recht op inspraak en tegenspraak in de besluitvorming in milieuaangelegenheden, met het recht van toegang tot een rechter, artikel 6 van het Europees Verdrag betreffende de rechten van de mens en het beginsel van proceseconomie, met het Verdrag van Aarhus, met de richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (hierna: richtlijn 2011/92/EU) en met de richtlijn 2001/42/EG.

De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden bepalingen de overheid die een RUP herneemt niet verplichten om tegelijkertijd « alle meegedeelde, zelf vastgestelde, ambtshalve op te werpen en ambtshalve opgeworpen onregelmatigheden » te herstellen.

A.14.1. De bestreden bepalingen zouden aldus een onverantwoord verschil in behandeling instellen tussen, enerzijds, de bestreden regeling voor het hernemen van een RUP, in het kader waarvan het volstaat dat slechts één onregelmatigheid wordt hersteld en, anderzijds, de regeling inzake de bestuurlijke lus zoals van toepassing voor de Raad van State en de Raad voor Vergunningsbetwistingen, die verplicht tot het herstel van alle herstelbare onregelmatigheden.

Bovendien zouden de bestreden bepalingen de beginselen van proceseconomie, zorgvuldigheid en voorzorg schenden, wat ook een discriminatie uitmaakt.

Er zou voorts een schending zijn van de hoorplicht en het recht op tegenspraak, in zoverre de overheid het betrokken publiek niet in staat moet stellen om zijn standpunt mee te delen over de wijze waarop ze de onregelmatigheid zal herstellen. Die schending van de hoorplicht zou eveneens een discriminatie uitmaken.

A.14.2. De bestreden bepalingen zouden voorts in strijd zijn met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, het recht van toegang tot een rechter, artikel 9 van het Verdrag van Aarhus en artikel 11 van de richtlijn 2011/92/EU, doordat de rechtsonderhorigen zich opnieuw tot de rechter zullen moeten wenden indien het RUP wordt ingetrokken en vervolgens wordt hernomen zonder het herstel van alle onregelmatigheden. Het verloop van de procedure zoals ingesteld door de bestreden bepalingen zou noch billijk, noch snel, noch goedkoop zijn.

A.15.1. Volgens de Vlaamse Regering leiden de verzoekende partijen uit de bestreden bepalingen verkeerdelijk af dat de bevoegde overheid er slechts toe gehouden zou zijn één onregelmatigheid te herstellen. Het spreekt voor zich dat de bevoegde overheid op grond van de bestreden bepalingen zal overgaan tot het herstel van alle vastgestelde en herstelbare onregelmatigheden, dit teneinde rechtsonzekerheid te vermijden. De Vlaamse Regering merkt ter zake op dat een wetkrachtige bepaling, indien zij op twee wijzen kan worden uitgelegd, in de grondwettige zin moet worden verstaan. Het middel zou om die reden grondslag missen.

A.15.2. Wat de aangevoerde schending van de beginselen van proceseconomie, zorgvuldigheid en voorzorg betreft, werpt de Vlaamse Regering een exceptie van niet-ontvankelijkheid op bij gebrek aan uiteenzetting.

De Vlaamse Regering stelt voorts dat de hoorplicht en het recht op tegenspraak niet van toepassing zijn op het bestuurlijk herstel van een RUP ten gevolge van een wettigheidsgebrek, en dat de betrokkenen hun standpunt in ieder geval reeds duidelijk hebben kunnen maken in het kader van het openbaar onderzoek.

A.15.3. Wat de vermeende schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, artikel 9 van het Verdrag van Aarhus en artikel 11 van de richtlijn 2011/92/EU betreft, merkt de Vlaamse Regering op dat de aangevoerde processuele waarborgen geen betrekking hebben op de administratieve procedure, zoals geregeld in de bestreden bepalingen, maar wel op de rechtspleging.

Voorts zouden de bestreden bepalingen op geen enkele wijze afbreuk doen aan het recht op toegang tot een rechter, nu een besluit houdende definitieve vaststelling van een RUP dat werd ingetrokken en vervolgens wordt hernomen, een aanvechtbare administratieve rechtshandeling blijft die bij de Raad van State kan worden aangevochten.

De stelling van de verzoekende partijen dat het instellen van een dergelijk nieuw beroep kostelijk zou zijn, zou moeten worden genuanceerd. In zoverre de bevoegde overheid een RUP zou intrekken en hernemen hangende een procedure bij de Raad van State, zal de overheid die het RUP heeft ingetrokken, worden verwezen in de kosten van het geding.

Wat de vermeende schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens betreft, merkt de Vlaamse Regering op dat een besluit houdende definitieve vaststelling van een RUP dat werd ingetrokken en vervolgens wordt hernomen, het resultaat is van een administratieve procedure waarop artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet van toepassing is.

A.16. De verzoekende partijen betwisten de interpretatie die de Vlaamse Regering geeft aan de bestreden bepalingen, nu naar de letter van de wet het « herstel » van « een » onregelmatigheid volstaat, ook als er sprake is van meer onregelmatigheden.

De verzoekende partijen benadrukken nogmaals dat de waarborgen die in de gecoördineerde wetten op de Raad van State en in de VCRO worden geboden in het kader van de « bestuurlijke lus », namelijk de naleving van de beginselen van proceseconomie, zorgvuldigheid en voorzorg, en van de hoorplicht en het recht op inspraak, ontbreken in de bestreden bepalingen.

Voorts zetten de verzoekende partijen uiteen dat het recht van toegang tot een rechter een algemeen rechtsbeginsel is dat onder meer bevestigd is in artikel 160 van de Grondwet en in artikel 6 van het Europees Verdrag betreffende de rechten van de mens. De bestreden bepalingen zouden het recht van toegang tot een rechter schenden, in zoverre zij ertoe strekken de onregelmatige akte hangende een rechterlijke procedure geheel of gedeeltelijk te laten intrekken of hernemen, waarbij de geadieerde rechter zich dus niet meer kan uitspreken over het beroep, terwijl er geen enkele waarborg is dat alle onregelmatigheden worden hersteld en dat de partijen ook inspraak hebben bij het bepalen van de wijze van het herstel.

A.17. De Vlaamse Regering repliceert dat de regeling inzake de « bestuurlijke lus » voor de Raad van State of de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet vergelijkbaar is met de bestreden bepalingen. Terwijl eerstgenoemde regeling een aspect van de rechtspleging voor een rechtscollege regelt, betreffen de bestreden bepalingen een vorm van administratieve besluitvorming waarop de jurisdictionele waarborgen die door de verzoekende partijen worden aangevoerd geen toepassing vinden. In ieder geval staat de bestreden regeling er niet aan in de weg dat tegen een besluit tot definitieve vaststelling van een RUP dat van het vastgestelde wettigheidsgebrek werd gezuiverd, de geëigende rechtsmiddelen worden aangewend.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

B.1. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van de artikelen 17, 1° en 3°, 20, 1° en 5°, en 24, 1° en 3°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 april 2014 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot de ruimtelijke ordening en het grond- en pandenbeleid. Die artikelen wijzigen de artikelen 2.2.7, 2.2.10 en 2.2.14 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO), en bepalen :

« Art. 17. In artikel 2.2.7 van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 18 november 2011, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° paragraaf 2 wordt vervangen door wat volgt :

‘ § 2. De Vlaamse Regering onderwerpt het ontwerp van gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan aan een openbaar onderzoek dat binnen dertig dagen na de voorlopige vaststelling, vermeld in § 1, minstens wordt aangekondigd door een bericht in het *Belgisch Staatsblad*. Deze termijn is een termijn van orde.

De Vlaamse Regering stelt nadere regels voor het openbaar onderzoek vast.

De Vlaamse Regering kan beslissen tot een individuele kennisgeving van het openbaar onderzoek aan de eigenaars van percelen waarop het planningsinitiatief betrekking heeft. ’;

[...]

3° er wordt een paragraaf 10 toegevoegd, die luidt als volgt :

§ 10. De Vlaamse Regering kan, met het oog op het herstel van een onregelmatigheid, het besluit houdende definitieve vaststelling van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geheel of gedeeltelijk intrekken en hernemen, waarbij het wettigheidsgebrek wordt rechtgezet.

De bepalingen van §§ 7 en 8 zijn onverminderd van toepassing, met uitzondering van de vervaltermijn van honderdtachtig dagen. ’ ».

« Art. 20. In artikel 2.2.10 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° paragraaf 2 wordt vervangen door wat volgt :

‘ § 2. De deputatie onderwerpt het ontwerp van provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan aan een openbaar onderzoek dat binnen dertig dagen na de voorlopige vaststelling, vermeld in § 1, minstens wordt aangekondigd door een bericht in het *Belgisch Staatsblad*. Deze termijn is een termijn van orde.

De Vlaamse Regering stelt nadere regels voor het openbaar onderzoek vast.

De deputatie kan beslissen tot een individuele kennisgeving van het openbaar onderzoek aan de eigenaars van percelen waarop het planningsinitiatief betrekking heeft. ’;

[...]

5° er wordt een paragraaf 9 toegevoegd, die luidt als volgt :

‘ § 9. De provincieraad kan, met het oog op het herstel van een onregelmatigheid, het besluit houdende definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan geheel of gedeeltelijk intrekken en hernemen, waarbij het wettigheidsgebrek wordt rechtgezet.

De bepalingen van §§ 6 en 7 zijn onverminderd van toepassing, met uitzondering van de vervaltermijn van honderdtachtig dagen. ’ ».

« Art. 24. In artikel 2.2.14 van dezelfde codex, gewijzigd bij het decreet van 11 mei 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° paragraaf 2 wordt vervangen door wat volgt :

‘ § 2. Het college van burgemeester en schepenen onderwerpt het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan aan een openbaar onderzoek dat binnen dertig dagen na de voorlopige vaststelling, vermeld in § 1, minstens wordt aangekondigd door een bericht in het *Belgisch Staatsblad*. Deze termijn is een termijn van orde.

De Vlaamse Regering stelt nadere regels voor het openbaar onderzoek vast.

Het college van burgemeester en schepenen kan beslissen tot een individuele kennisgeving van het openbaar onderzoek aan de eigenaars van percelen waarop het planningsinitiatief betrekking heeft. ’;

[...]

3° er wordt een paragraaf 9 toegevoegd, die luidt als volgt :

‘ § 9. De gemeenteraad kan, met het oog op het herstel van een onregelmatigheid, het besluit houdende definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geheel of gedeeltelijk intrekken en hernemen, waarbij het wettigheidsgebrek wordt rechtgezet.

De bepalingen van §§ 6 en 7 zijn onverminderd van toepassing, met uitzondering van de vervaltermijn van honderdtachtig dagen. ’ ».

B.2. De artikelen 17, 1°, 20, 1°, en 24, 1°, van het bestreden decreet zijn nog niet in werking getreden. Overeenkomstig artikel 118 van hetzelfde decreet treden die bepalingen in werking « op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum ».

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.3.1. De Vlaamse Regering betwist het belang van de verzoekende partijen bij de vernietiging van de bestreden bepalingen.

B.3.2. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt; bijgevolg is de *actio popularis* niet toelaatbaar.

Wanneer een vereniging zonder winstoogmerk die niet haar persoonlijk belang aanvoert, voor het Hof optreedt, is vereist dat haar maatschappelijk doel van bijzondere aard is en, derhalve, onderscheiden van het algemeen belang; dat zij een collectief belang verdedigt; dat haar maatschappelijk doel door de bestreden norm kan worden geraakt; dat ten slotte niet blijkt dat dit maatschappelijk doel niet of niet meer werkelijk wordt nagestreefd.

B.3.3. De vzw « Aktiekomitee Red de Voorkepen » heeft overeenkomstig artikel 2, § 1, van haar statuten onder meer tot doel « het behoud en het herstel van de eigen aard, de verscheidenheid en het ongeschonden karakter en de duurzaamheid van het leefmilieu in het administratief arrondissement Antwerpen ».

De vzw « Ademloos » heeft overeenkomstig artikel 3 van haar statuten onder meer tot doel « het bevorderen en verdedigen van de natuur, het natuurbehoud, de volksgezondheid, de leefbaarheid en de levenskwaliteit, de duurzame leefomgeving en de bereikbaarheid en dat alles in de provincie Antwerpen, en in het bijzonder in de gemeentes Zwijndrecht, Burcht en Antwerpen en omliggende gebieden ».

De vzw « Straatego » heeft overeenkomstig artikel 4 van haar statuten onder meer tot doel « via burgerparticipatie bijdragen tot de bescherming en bevordering van de leefkwaliteit van het (stedelijk) leefmilieu, in zijn breedste betekenis en samenhang, van wijk tot wereld, en ook voor de toekomstige generaties, op basis van duurzaamheid en dierbaarheid ».

B.3.4. Het maatschappelijk doel van de verzoekende vzw's is onderscheiden van het algemeen belang en wordt ook daadwerkelijk uitgeoefend, zoals onder meer blijkt uit de beroepen tot vernietiging die zij in het verleden bij het Hof en de Raad van State hebben ingediend.

De bestreden bepalingen kunnen hun maatschappelijk doel rechtstreeks en ongunstig raken, in zoverre zij de verplichting tot bekendmaking van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van RUP zouden beperken en de overheid de mogelijkheid zouden bieden om een RUP in te trekken en te hernemen zonder een nieuw openbaar onderzoek te organiseren.

B.3.5. Aangezien de eerste drie verzoekende partijen doen blijken van een belang om in rechte op te treden, dient het Hof niet te onderzoeken of de andere verzoekende partijen eveneens beschikken over het rechtens vereiste belang.

B.4.1. Volgens de Vlaamse Regering zijn alle middelen gedeeltelijk niet ontvankelijk omdat zij niet voldoende duidelijk zouden zijn uiteengezet. Zij wijst erop dat in een aantal onderdelen een schending van de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, in samenhang gelezen met andere grondwetsbepalingen, verdragsbepalingen, richtlijnen en algemene rechtsbeginselen, wordt aangevoerd, zonder dat de verzoekende partijen preciseren in welk opzicht die bepalingen en beginselen geschonden zouden zijn.

B.4.2. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof moeten de middelen van het verzoekschrift niet alleen te kennen

geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden zijn geschonden, maar ook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden.

Wanneer een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie wordt aangevoerd, moet in de regel worden gepreciseerd welke categorieën van personen met elkaar moeten worden vergeleken en in welk opzicht de bestreden bepaling een verschil in behandeling teweegbrengt dat discriminerend zou zijn.

Wanneer echter een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, in samenhang gelezen met een ander grondrecht, wordt aangevoerd, volstaat het te preciseren in welk opzicht dat grondrecht is geschonden. De categorie van personen van wie dat grondrecht zou zijn geschonden, moet immers worden vergeleken met de categorie van personen voor wie dat grondrecht is gewaarborgd.

B.4.3. Het Hof onderzoekt de middelen in zoverre zij aan de voormelde vereisten voldoen.

B.5. De excepties worden verworpen.

Ten aanzien van het eerste middel

B.6. Het eerste middel is afgeleid uit de schending door de artikelen 17, 1°, 20, 1°, en 24, 1°, van het bestreden decreet van de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met andere grondwetsbepalingen, verdragsbepalingen, richtlijnen en algemene rechtsbeginselen.

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen dat zij de wijze van aankondiging van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van gewestelijk, provinciaal of gemeentelijk RUP beperken tot een bericht in het *Belgisch Staatsblad*.

B.7.1. De bestreden bepalingen vervangen de artikelen 2.2.7, § 2, 2.2.10, § 2, en 2.2.14, § 2, van de VCRO. Krachtens die bepalingen, zoals van toepassing tot de datum van inwerkingtreding van de bestreden bepalingen, wordt een ontwerp van gewestelijk, provinciaal

of gemeentelijk RUP minstens aangekondigd op de volgende wijzen : door aanplakking in de betrokken gemeente of gemeenten, door een bericht in het *Belgisch Staatsblad* en in ten minste drie dagbladen, door een bericht op de website van de betrokken overheid en, voor een ontwerp van gewestelijk RUP, door een bericht dat driemaal door de openbare radio wordt uitgezonden.

De bestreden bepalingen daarentegen verplichten tot « minstens » een bekendmaking van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van RUP in het *Belgisch Staatsblad*, en machtigen de Vlaamse Regering om nadere regels voor het openbaar onderzoek vast te stellen.

B.7.2 De bedoeling van de decreetgever is in de parlementaire voorbereiding als volgt vermeld :

« Alleen de essentiële elementen van het openbaar onderzoek voor structuurplannen en RUP's worden bepaald in het decreet. De Vlaamse Regering krijgt de machtiging om de nadere regels uit te werken in een uitvoeringsbesluit » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2013-2014, nr. 2371/1, p. 8).

Inzake de machtiging aan de Vlaamse Regering om de nadere regels voor het openbaar onderzoek inzake structuurplannen vast te stellen, vermeldt de parlementaire voorbereiding :

« Een decreet – en dus ook de VCRO – dient de essentiële aspecten van regelgeving te regelen. De Vlaamse Regering kan vervolgens de bevoegdheid verkrijgen om de maatregelen uit te voeren waarvan de essentiële elementen vooraf door de decreetgever worden vastgesteld. Essentieel is dat er over een ontwerp van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen een openbaar onderzoek wordt georganiseerd, waarbij burgers bezwaren en opmerkingen over het ontwerp kunnen uiten. Ook van belang is dat dit openbaar onderzoek genoegzaam bekendgemaakt wordt. De concrete wijze waarop dit gebeurt en de minimum vermeldingen zijn echter dermate van een organisatorische aard, dat de regeling hiervan overgelaten kan worden aan de Vlaamse Regering. Deze werkwijze laat een meer flexibele regeling toe die desgevallend ook kan worden aangepast aan specifieke noden, bijvoorbeeld gebruik van nieuwe digitale media » (*ibid.*, p. 15).

Voor de bestreden bepalingen, die betrekking hebben op de regels voor het openbaar onderzoek inzake RUP's, wordt in de parlementaire voorbereiding verwezen naar de voormelde toelichting (*ibid.*, pp. 18, 21 en 24).

B.7.3. Krachtens artikel 118 van het bestreden decreet treden de bestreden bepalingen pas in werking op « een door de Vlaamse Regering te bepalen datum ». Dat is in de parlementaire voorbereiding als volgt verantwoord :

« Vooraleer de wijziging van de bepalingen inzake het openbaar onderzoek bij structuurplannen en RUP's kan in werking treden is een besluit van de Vlaamse Regering vereist, waarin de nadere regels van het openbaar onderzoek worden vastgelegd. Deze bepalingen treden dan ook slechts in werking op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum » (*ibid.*, p. 47).

B.8.1. De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden bepalingen afbreuk doen aan het in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-beginsel.

B.8.2. Artikel 23, eerste lid, tweede lid en derde lid, 4°, van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

[...]

4° het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu ».

B.8.3. Artikel 23 van de Grondwet impliceert inzake de bescherming van het leefmilieu een *standstill*-verplichting, die eraan in de weg staat dat de bevoegde wetgever het beschermingsniveau dat wordt geboden door de van toepassing zijnde wetgeving in aanzienlijke mate vermindert, zonder dat daarvoor redenen zijn die verband houden met het algemeen belang.

B.9.1. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aangeven, strekken de bestreden bepalingen er niet toe de wijze van bekendmaking van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van RUP te beperken tot een aankondiging in het *Belgisch Staatsblad*. De decreetgever heeft immers bepaald dat het openbaar onderzoek « minstens » in het *Belgisch Staatsblad* moet worden bekendgemaakt, en hij heeft de Vlaamse Regering gemachtigd om aanvullende regels van bekendmaking vast te stellen. De Vlaamse Regering is volgens de decreetgever beter in staat om dergelijke organisatorische regels vast te stellen en om flexibel in te spelen op nieuwe noden.

Door te bepalen dat de bestreden bepalingen pas in werking zullen treden op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum, beoogt de decreetgever te voorkomen dat die bepalingen in werking treden vooraleer de Vlaamse Regering aanvullende bekendmakingsregels heeft vastgesteld. Tot op dat ogenblik blijven de huidige bekendmakingsregels gelden.

B.9.2. Het in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-beginsel komt niet in het gedrang door een decretale bepaling die de Regering de bevoegdheid verleent om de wijze van bekendmaking van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van RUP aanvullend te regelen.

In dat verband moet worden opgemerkt dat, wanneer een wetgever een machtiging verleent, aangenomen dient te worden - behoudens aanwijzingen in de tegenovergestelde zin - dat hij de gemachtigde enkel de bevoegdheid verleent om die machtiging aan te wenden in overeenstemming met de Grondwet. Het staat aan de administratieve en aan de justitiële rechter na te gaan in welke mate de gemachtigde de hem toegekende machtiging te buiten zou zijn gegaan.

De aangevoerde schending van het in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-beginsel ligt dus niet besloten in de bestreden bepalingen, doch zou enkel het gevolg kunnen zijn van de wijze waarop de Vlaamse Regering de haar verleende machtiging zou aanwenden.

B.9.3. De verzoekende partijen voeren aan dat de Vlaamse Regering de datum van inwerkingtreding van de bestreden bepalingen zou kunnen bepalen, zonder tegelijkertijd aanvullende bekendmakingsregels vast te stellen.

Ook in dat geval zou de vermeende schending van het in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-beginsel niet vervat zijn in de bestreden decretale bepalingen, doch kan die enkel worden toegeschreven aan het besluit van de Vlaamse Regering in zoverre dat niet in aanvullende bekendmakingsregels zou voorzien.

B.9.4. Het enkele feit dat de regels inzake de bekendmaking van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van RUP krachtens de bestreden bepalingen niet meer worden vastgesteld

door de decreetgever zelf, doch wel door de Vlaamse Regering, leidt niet tot een aanzienlijke achteruitgang van het bestaande beschermingsniveau.

B.9.5 In antwoord op de argumentatie van de Vlaamse Regering, beroepen de verzoekende partijen zich in hun memorie van antwoord bijkomend op een schending van het in artikel 23 van de Grondwet vervatte wettigheidsbeginsel, omdat de decreetgever de Vlaamse Regering zou hebben gemachtigd om de « essentiële elementen » van de regelgeving inzake RUP's te bepalen.

Dit bezwaar komt neer op een nieuw middel, dat bijgevolg niet ontvankelijk is.

B.9.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de bestreden bepalingen niet in strijd zijn met artikel 23 van de Grondwet. Het onderzoek van die bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de andere aangevoerde grondwetsbepalingen, verdragsbepalingen, richtlijnen en algemene rechtsbeginselen, leidt niet tot een ander resultaat.

B.10.1. De verzoekende partijen voeren voorts een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat de bestreden bepalingen de wijze van bekendmaking van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van RUP zouden beperken, terwijl er voor het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van ruimtelijk structuurplan een ruimere bekendmaking zou gelden.

B.10.2. Naast de vaststelling in B.9.1 dat de bestreden bepalingen er niet toe strekken de wijze van bekendmaking van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van RUP te beperken, voorzien de artikelen 11, 1°, 13, 1°, en 14, 1°, van het bestreden decreet, op soortgelijke wijze als de bestreden bepalingen, in een wijziging van de regels met betrekking tot het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van ruimtelijk structuurplan.

Meer in het bijzonder zullen de regels inzake de bekendmaking van het openbaar onderzoek inzake een ontwerp van ruimtelijk structuurplan niet meer in de artikelen 2.1.3, § 3, 2.1.10, § 2 en 2.1.16, § 2, van de VCRO zelf worden bepaald, maar is de Vlaamse Regering krachtens die gewijzigde bepalingen gemachtigd om de bekendmakingsregels vast te stellen. Net zoals de bestreden bepalingen, treden de voormelde artikelen 11, 1°, 13, 1° en

14, 1°, van het bestreden decreet in werking op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum.

Het aangevoerde verschil in behandeling is derhalve onbestaande.

B.10.3. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat het verschil in behandeling zich wel zou voordoen indien de Vlaamse Regering zou voorzien in een andere datum van inwerkingtreding voor de bestreden bepalingen inzake de RUP's en voor voormelde bepalingen inzake de ruimtelijke structuurplannen, volstaat het vast te stellen dat dit hypothetische verschil in behandeling niet toe te schrijven is aan de bestreden bepalingen.

B.10.4. De bestreden bepalingen schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

B.11. Het eerste middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het tweede en het derde middel

B.12. Het tweede en het derde middel zijn afgeleid uit de schending door de artikelen 17, 3°, 20, 5°, en 24, 3°, van het bestreden decreet van de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met andere grondwetsbepalingen, verdragsbepalingen, richtlijnen en algemene rechtsbeginselen.

B.13.1. Krachtens de artikelen 2.2.7, § 7, 2.2.10, § 6, en 2.2.14, § 6, van de VCRO dient het gewestelijk, provinciaal of gemeentelijk RUP in beginsel te worden vastgesteld binnen een termijn van 180 dagen na het einde van het openbaar onderzoek. Het betreft een vervaltermijn : indien het RUP niet definitief wordt vastgesteld binnen die termijn, vervalt het ontwerp van RUP.

Bij wijze van uitzondering laten de bestreden bepalingen de bevoegde overheid toe om, met het oog op het herstel van een onregelmatigheid, een besluit houdende definitieve vaststelling van een RUP in te trekken en te hernemen na het verstrijken van deze vervaltermijn.

B.13.2. Artikel 17, 3°, van het bestreden decreet werd als volgt verantwoord :

« De Raad van State heeft in een aantal arresten bevestigd dat de overheid na een vernietigingsarrest van de Raad van State over een nieuwe volle termijn van 180 dagen beschikt om een nieuwe beslissing te nemen, gelet op de terugwerkende kracht van een vernietigingsarrest (zie onder meer R.v.St., 24 februari 2009, nr. 190.762, *Van Ermen en vzw Vrienden van Heverleebos en Meerdaalwoud*).

In een aantal arresten heeft de Raad van State overwogen dat bij een intrekking tijdens de procedure voor de Raad van State om een nieuwe beslissing te nemen met het oog op het verhelpen van een wettigheidsgebrek, de overheid niet in dezelfde situatie verkeert als wanneer zijn beslissing wordt vernietigd door de Raad van State. In geval van een vernietiging wordt het bestuur fictief teruggeplaatst in de situatie van vóór het vernietigde besluit. In het geval van een vrijwillige intrekking daarentegen geldt die fictie niet (zie onder meer R.v.St., 21 augustus 2008, nr. 185.771, *Barra*; R.v.St., 12 november 2008, nr. 187.848, *Watelet*; R.v.St., 18 juni 2009, nr. 194.330, *Barra*; R.v.St., 27 oktober 2009, nr. 197.340, *Thoeye*).

Ook na tussenkomst van een schorsingsarrest is de Raad van State van oordeel dat de overheid niet in de mogelijkheid is om, na de intrekking van het geschorste besluit, een nieuwe beslissing te nemen buiten de oorspronkelijke vervaltermijn (R.v.St., 15 januari 2009, nr. 189.472, *Timmers*).

Dit alles heeft tot gevolg dat wanneer de overheid vaststelt dat een ruimtelijk uitvoeringsplan behept is met een wettigheidsgebrek zij het besluit houdende definitieve vaststelling van het RUP wel kan intrekken volgens de klassieke intrekking leer, doch de beslissing tot een nieuwe definitieve vaststelling niet kan hernemen indien de oorspronkelijke vervaltermijn van 180 dagen is verstreken.

De voorliggende aanpassing van de VCRO geeft de overheid de mogelijkheid om het besluit tot definitieve vaststelling te hernemen wanneer zij beslist om de definitieve vaststelling van het RUP in te trekken om een wettigheidsgebrek te verhelpen. Het nieuwe besluit houdende definitieve vaststelling moet genomen worden samen met de beslissing tot intrekking van de vorige vaststelling. Zo niet, dreigt tussen de datum van intrekking en de datum van nieuwe vaststelling een periode van rechtsonzekerheid te ontstaan.

Het spreekt voor zich dat de herneming van de definitieve vaststelling enkel kan voor het rechtzetten van onregelmatigheden/wettigheidsbezwaren. Het hernemen van het besluit kan niet gemotiveerd worden vanuit het feit dat de Vlaamse Regering ‘ van gedachte ’ zou veranderd zijn of om wijzigingen door te voeren die niet voortvloeien uit het openbaar onderzoek. Om die redenen blijven de bepalingen van artikel 2.2.7, § 7, onverminderd van toepassing, met uitzondering van de vervaltermijn van 180 dagen. Dit betekent dat slechts wijzigingen kunnen worden aangebracht, die gebaseerd zijn op of voortvloeien uit de tijdens het openbaar onderzoek geformuleerde adviezen, opmerkingen en bezwaren » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2013-2014, nr. 2371/3, p. 4).

Inzake de artikelen 20, 5°, en 24, 3°, van het bestreden decreet vermeldt de parlementaire voorbereiding :

« Naar analogie met de mogelijkheid tot het hernemen van de beslissing tot definitieve vaststelling van een [gewestelijk] [gewestelijk en provinciaal] RUP om een wettigheidsgebrek te herstellen, wordt ook voor [provinciale] [gemeentelijke] RUP's een dergelijke bestuurlijke lus ingeschreven » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2013-2014, nr. 2371/3, pp. 5-6).

Ter gelegenheid van de algemene bespreking van het ontwerp van decreet werd nog uiteengezet dat

« dit amendement over de bestuurlijke lus natuurlijk niet uitsluit dat ook wettigheidsbezwaren die blijken uit een schorsingsarrest van de Raad van State of uit de kennisname van middelen, ontwikkeld voor die Raad, moeten kunnen worden rechtgezet. Met de laatste zin van voormeld citaat wordt bedoeld dat de bestuurlijke lus niet kan worden misbruikt om de inhoud van een GRUP te wijzigen, los van via een openbaar onderzoek of op een andere manier opgemerkte wettigheidsgebreken » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2013-2014, nr. 2371/4, pp. 13-14).

Voorts werd benadrukt :

« Met dit ontwerp van decreet maken we het ook mogelijk om, op het moment dat er een schorsingsverzoek is of wanneer er al middelen voor de Raad van State voor een verzoek tot schorsing of vernietiging zijn ontwikkeld waaruit men redelijkerwijze kan afleiden dat het vastgestelde RUP kaduuk is, het vaststellingsbesluit in te trekken en de procedure te hernemen op de plaats waar de onwettigheid zich heeft voorgedaan. Als er ergens een ontbrekend advies is, enzovoort, kan de procedure worden hernomen vanaf het moment dat de adviezen moeten worden ingewonnen. Dan kan het ontbrekend advies alsnog worden verleend. De procedure moet dus niet helemaal vanaf het begin, vanaf de vaststelling van een ontwerp-RUP, worden overgedaan. Dat kan een belangrijke tijdwinst met zich meebrengen. De bestaande intrekingsleer maakt het al mogelijk na een vernietiging van een definitief vaststellingsbesluit, maar met dit ontwerp van decreet maken we het ook mogelijk op het moment dat er een schorsing is van een RUP of op het moment dat er middelen worden ontwikkeld voor de Raad van State zonder dat de Raad van State zich daarover heeft uitgesproken » (*Hand.*, Vlaams Parlement, 2013-2014, nr. 31, p. 45).

B.14. In het tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden bepalingen de bevoegde overheid vrijstellen van de verplichting tot naleving van de vervaltermijn van 180 dagen waarbinnen een RUP na het einde van het openbaar onderzoek in beginsel definitief moet worden vastgesteld, en dus van de verplichting om een nieuw openbaar onderzoek te organiseren. Doordat aldus niet zou worden gewaarborgd dat de overheid een beslissing neemt met actuele kennis van zaken, zouden de bestreden bepalingen afbreuk doen aan het recht op bescherming van de gezondheid en het recht op bescherming van een gezond leefmilieu, gewaarborgd door artikel 23 van de Grondwet en het Verdrag van

Aarhus van 25 juni 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden (hierna : Verdrag van Aarhus).

B.15.1. Volgens de Vlaamse Regering is het middel niet ontvankelijk in zoverre het de schending aanvoert van het in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-beginsel, vermits niet wordt uiteengezet waarin de aanzienlijke achteruitgang zou zijn gelegen.

B.15.2. De verzoekende partijen verwijten de artikelen 17, 3°, 20, 5°, en 24, 3°, van het bestreden decreet dat zij de bevoegde overheid vrijstellen van de verplichting tot naleving van de vervaltermijn van 180 dagen, die waarborgt dat de overheid een beslissing neemt met actuele kennis van zaken. De bestreden bepalingen zouden aldus leiden tot een achteruitgang in de kwaliteit van de besluitvorming, veroorzaakt door een gebrek aan actuele kennis van zaken.

B.15.3. De verzoekende partijen zetten bijgevolg voldoende uiteen hoe de bestreden bepalingen het in artikel 23 van de Grondwet vervatte *standstill*-beginsel zouden schenden.

B.16. Er moet worden onderzocht of de vrijstelling van de verplichting tot naleving van de vervaltermijn van 180 dagen afbreuk doet aan artikel 23 van de Grondwet, rekening houdend met de relevante bepalingen van het Verdrag van Aarhus.

B.17. De bestreden regeling, die betrekking heeft op de procedure tot vaststelling van een RUP, ressorteert onder artikel 7 van het Verdrag van Aarhus inzake « inspraak betreffende plannen, programma's en beleid betrekking hebbende op het milieu ».

Artikel 7 van het Verdrag van Aarhus legt de verplichting op om « de voorbereiding van plannen en programma's betrekking hebbende op het milieu » te onderwerpen aan een passende inspraakprocedure waarvan het bepaalde modaliteiten vastlegt. Meer bepaald dienen passende praktische en/of andere voorzieningen voor inspraak voor het publiek te worden getroffen, binnen een transparant en eerlijk kader, na het publiek de benodigde informatie te hebben verstrekt.

De mogelijkheid tot inspraak betreffende RUP's, waartoe de decreetgever zich met de goedkeuring van het Verdrag van Aarhus heeft verbonden, biedt een waarborg voor de vrijwaring van het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu en een goede ruimtelijke ordening (artikel 23, derde lid, 4°, van de Grondwet). De inspraakregeling dient de betrokkenen een effectieve mogelijkheid te bieden om hun opmerkingen en bezwaren kenbaar te maken zodat de bestuursorganen daarmee naar behoren rekening kunnen houden.

B.18.1. Het aannemen van de bestreden bepalingen is verantwoord door de rechtspraak van de Raad van State inzake de mogelijkheid om een beslissing, die aan een bepaalde termijn gebonden is, te hernemen na het verstrijken van die termijn, wanneer die beslissing wordt vernietigd dan wel ingetrokken.

B.18.2. Volgens de Raad van State kan de overheid, indien een termijngebonden beslissing wordt vernietigd en het noodzakelijke rechtsherstel vereist dat die beslissing wordt hernomen, een nieuwe beslissing nemen na het verstrijken van de oorspronkelijke vervaltermijn. In geval van een vernietiging wordt de overheid immers teruggeplaatst in de situatie van vóór het vernietigde besluit, zodat de procedure dient te worden hernomen vanaf het punt waar de vastgestelde onregelmatigheid zich heeft voorgedaan. Na een vernietiging beschikt de overheid aldus opnieuw over de volle termijn om een nieuwe beslissing te nemen (RvSt, 24 februari 2009, nr. 190.762).

Nog volgens de Raad van State is een dergelijke hervatting slechts in overeenstemming te brengen met een zinvol bezwaarrecht en met het zorgvuldigheidsbeginsel, indien de gegevens waarop het bestreden besluit steunt niet achterhaald zijn (*ibid.*).

B.18.3. Wanneer daarentegen de overheid een termijngebonden beslissing intrekt wegens een onregelmatigheid, beschikt die overheid niet over de mogelijkheid om de beslissing te hernemen indien de oorspronkelijke vervaltermijn reeds is verstreken. Aldus stelde de Raad van State dat

« de situatie waarin een bestuur na de intrekking van een beslissing verkeert, niet dezelfde is als wanneer zijn beslissing vernietigd wordt door de toezichthoudende overheid of door de Raad van State. In het laatst vermeld geval wordt het bestuur fictief teruggeplaatst in de situatie van vóór het vernietigd besluit. In geval van vrijwillige intrekking daarentegen

geldt die fictie niet. In dergelijk geval kan de ingetrokken beslissing dan ook slechts hernomen worden met inachtneming van de situatie die zich op dat ogenblik aandient » (RvSt, 21 augustus 2008, nr. 185.771).

De Raad van State besloot vervolgens dat de ingetrokken beslissing niet opnieuw kon worden hernomen, vermits de oorspronkelijke vervaltermijn reeds was verstreken en de betrokken regelgeving niet toeliet een nieuwe beslissing te nemen na het verstrijken van die termijn (*ibid.*; zie ook RvSt, 18 juni 2009, nr. 194.330).

B.19.1. De decreetgever heeft, zonder zijn beoordelingsbevoegdheid te buiten te gaan, kunnen oordelen dat de uit die rechtspraak voortvloeiende beperking van de mogelijkheid om een ingetrokken RUP te hernemen, die het gevolg is van de bestaande decretale vervaltermijn, diende te worden opgeheven. Om die reden voorzien de bestreden bepalingen in de mogelijkheid voor de overheid om een besluit tot definitieve vaststelling van een RUP in het geval van een intrekking te hernemen, ook na het verstrijken van de oorspronkelijke vervaltermijn. Aldus zetten de bestreden bepalingen de overheid aan om een vastgesteld wettigheidsgebrek zo snel mogelijk vrijwillig te verhelpen zonder een eventuele vernietiging van het gebrekkige besluit door de Raad van State af te wachten.

B.19.2. De decreetgever heeft die mogelijkheid om een besluit tot definitieve vaststelling van een RUP te hernemen uitdrukkelijk beperkt tot het geval waarin een besluit wordt ingetrokken « met het oog op het herstel van een onregelmatigheid ». Ter gelegenheid van de parlementaire voorbereiding heeft de decreetgever ter zake verduidelijkt dat « de herneming van de definitieve vaststelling enkel kan voor het rechtzetten van onregelmatigheden/wettigheidsbezwaren », dat « slechts wijzigingen kunnen worden aangebracht, die gebaseerd zijn op of voortvloeien uit de tijdens het openbaar onderzoek geformuleerde adviezen, opmerkingen en bezwaren », en dat « ook wettigheidsbezwaren die blijken uit een schorsingsarrest van de Raad van State of uit de kennisname van middelen, ontwikkeld voor die Raad, moeten kunnen worden rechtgezet » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2013-2014, nr. 2371/3, p. 4, en nr. 2371/4, pp. 13-14). Daarentegen kan het hernemen van het besluit « niet gemotiveerd worden vanuit het feit dat de Vlaamse Regering ‘ van gedachte ’ zou veranderd zijn of om wijzigingen door te voeren die niet voortvloeien uit het openbaar onderzoek », noch « om de inhoud van een GRUP te wijzigen, los van via een openbaar onderzoek of op een andere manier opgemerkte wettigheidsbezwaren » (*ibid.*).

B.19.3. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, stellen de bestreden bepalingen de overheid niet vrij van de verplichting om het zorgvuldigheidsbeginsel in acht te nemen en een beslissing te nemen met actuele kennis van zaken. Zoals in het geval van een vernietiging, kan een besluit tot definitieve vaststelling van een RUP in het geval van een vrijwillige intrekking dan ook enkel worden hernomen indien de gegevens op grond waarvan de nieuwe beslissing zal worden genomen, niet achterhaald zijn.

Het besluit waarbij het besluit tot definitieve vaststelling van het RUP wordt ingetrokken en hernomen, maakt een administratieve rechtshandeling uit die kan worden bestreden bij de Raad van State, zodat de Raad van State in voorkomend geval zal kunnen beoordelen of het nieuwe besluit steunt op actuele juridische en feitelijke gegevens.

B.20. Gelet op het feit dat er reeds een openbaar onderzoek over het ingetrokken besluit heeft plaatsgevonden, dat de wijzingen van dat besluit enkel betrekking kunnen hebben op vastgestelde onregelmatigheden, en dat het hernomen besluit gebaseerd dient te zijn op actuele juridische en feitelijke gegevens, doet de bestreden regeling geen afbreuk aan artikel 7 van het Verdrag van Aarhus. Om dezelfde redenen houden de bestreden bepalingen geen aanzienlijke achteruitgang in van het bestaande beschermingsniveau.

B.21. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de bestreden bepalingen niet in strijd zijn met artikel 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 7 van het Verdrag van Aarhus. Het onderzoek van de bestaanbaarheid van die bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de andere aangevoerde grondwetsbepalingen, verdragsbepalingen, richtlijnen en algemene rechtsbeginselen, leidt niet tot een ander resultaat.

B.22. De verzoekende partijen voeren voorts een schending aan van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, in zoverre de procedure zoals daarin is voorzien in de bestreden bepalingen verschilt van de algemene procedure voor de definitieve vaststelling van een RUP, doordat de overheid bij het hernemen van een ingetrokken besluit tot definitieve vaststelling van een RUP is vrijgesteld van de verplichting tot naleving van de vervaltermijn van 180 dagen die in beginsel geldt voor de definitieve vaststelling van een RUP.

Gelet op de doelstelling van de decreetgever om de overheid aan te sporen de vastgestelde wettigheidsgebreken zo spoedig mogelijk te verhelpen zonder een vernietiging door de Raad van State af te wachten, zou de mogelijkheid waarin de bestreden bepalingen voorzien om een besluit tot definitieve vaststelling van een RUP te hernemen zinledig zijn indien de vervaltermijn waarbinnen het RUP in beginsel definitief moet worden vastgesteld van toepassing zou zijn. Het is niet zonder redelijke verantwoording dat de procedure voor het hernemen van een besluit tot definitieve vaststelling van een RUP, wat de toepasselijke vervaltermijn betreft, afwijkt van de algemene procedure voor de definitieve vaststelling van een RUP.

B.23. Onder voorbehoud van de interpretatie vermeld in B.20 is het tweede middel niet gegrond.

B.24. In het derde middel voeren de verzoekende partijen aan dat de artikelen 17, 3°, 20, 5°, en 24, 3°, van het bestreden decreet, in de interpretatie dat zij de overheid die een RUP herneemt niet verplichten om tegelijkertijd alle onregelmatigheden te herstellen, een niet-verantwoord verschil in behandeling in het leven roepen tussen de bestreden regeling en de regeling inzake de bestuurlijke lus zoals van toepassing voor de Raad van State en de Raad voor Vergunningsbetwistingen, doordat laatstgenoemde regeling wel verplicht tot het herstel van alle vastgestelde onregelmatigheden. Bovendien menen zij dat die bepalingen in die interpretatie een schending inhouden van de beginselen van proceseconomie, zorgvuldigheid en voorzorg, alsmede van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, het recht van toegang tot een rechter, artikel 9 van het Verdrag van Aarhus en artikel 11 van de richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, doordat de rechtsonderhorigen zich opnieuw tot de rechter zullen moeten wenden indien het RUP wordt ingetrokken en vervolgens wordt hernomen zonder het herstel van alle onregelmatigheden.

B.25. Volgens de Vlaamse Regering geven de verzoekende partijen in hun middel een verkeerde draagwijdte aan de bestreden bepalingen. Zij is van oordeel dat, indien een RUP zou zijn aangetast door meerdere onregelmatigheden, de overheid op grond van de bestreden bepalingen zal overgaan tot het herstel van alle vastgestelde en herstelbare onregelmatigheden.

B.26. Krachtens de artikelen 17, 3°, 20, 5°, en 24, 3°, van het bestreden decreet kan de bevoegde overheid een besluit houdende definitieve vaststelling van een RUP intrekken en hernemen « met het oog op het herstel van een onregelmatigheid ».

Uit het gebruik van het weliswaar enkelvoudige begrip « een onregelmatigheid » kan niet worden afgeleid dat de betrokken overheid ermee zou kunnen volstaan om slechts één onregelmatigheid te herstellen indien meerdere onregelmatigheden werden vastgesteld.

Ook bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebieden het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, die elk bestuurlijk optreden kenmerken, dat de overheid die een besluit tot definitieve vaststelling van een RUP op grond van de bestreden bepalingen intrekt en herneemt, alle vastgestelde onregelmatigheden herstelt, binnen de perken aangegeven in B.20.

B.27. Voorts voeren de verzoekende partijen een schending aan van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, in samenhang gelezen met de hoorplicht, doordat de overheid het betrokken publiek dat onregelmatigheden heeft aangeklaagd, niet in staat zou moeten stellen om zijn standpunt over de wijze van herstel mee te delen.

De bestreden bepalingen, die een reglementaire bestuurshandeling betreffen, kunnen geen afbreuk doen aan de hoorplicht, die als beginsel van behoorlijk bestuur enkel van toepassing is op individuele bestuurshandelingen.

B.28. Het derde middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof,

onder voorbehoud van de interpretatie vermeld in B.20, verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 17 september 2015.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Alen